

Tanulságos igék Dániel könyvéből

Nincs olyan búzavetés, ahol ne lenne jelen a konkoly is. Ez épp olyan, mintha a hadvezér a csata előtt venné észre, hogy seregében ott bujkál az ellenség. E felismerés lelki válságba sodorja a prófétát. Dániel remegve áll Isten előtt. Csak abban bízhat, hogy Isten megkönyörül rajta.

2.

Idősek napja

4.

Elszármazottak találkozója Fejéreden

8.

AZ ERDÉLYI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLET GYÜLEKEZETI LAPJA

ÜZENET

XXXV. ÉVF. • 19. SZÁM
2024. OKTÓBER 1.
ÁRA 2 LEJ

Búza a Tündérkertben

Beszélgetés Kovács J. István mezőszéki lelkipásztorral

A mezőszéki Búza református közösségében nyáron új gyülekezeti otthont avattak. A 2006-ban épült templomról, az új gyülekezeti ház születéséről, rendeltetéséről, a búzai közösségi életéről, a néphagyományokról beszélgettünk Kovács J. István lelkipásztorral.

– Buza vagy Búza?

– Az Árpád-kori település a Mezőség szívében található. Az első írásos említése 1220-ból való (Bwza néven), több erdélyi fejedelemnek is volt a községben birtoka. Sokak szerint a falu neve nem a gabona megnevezésével hozható összefüggésbe, ám eredetét mégsem tudják pontosan meghatározni. Az elmúlt évszázadokban, mint ahogy manapság is, rövid és hosszú magánhangzóval egyaránt írják a település nevét.

5.

Ünnepi hangulat a búzai templomban az új gyülekezeti ház felavatása alkalmával tartott istentiszteleten

Fotó: Kiss Gábor

Parancsolataimat megtartsátok!

Ján 14, 15/b.

Jézus sem papírra nem írta, sem kőbe nem véste parancsolatait, homokba is talán csak egyszer írt ujjával. Ám beszédei, amelyekben erő és hatalom volt, kitörölhetetlenül maradtak meg a tanítványai, a betegek szívében, mint Isten hozzájuk szóló beszéde.

Jézus a mennyei Atya parancsolatának a teljesítőjeként helyezi szívünkre utasításainak megtartását. Ez nem más, mint az ő irántunk való szeretetére való válaszuk, a benne való megmaradásunk bizonyosága. A mennyei dicsőségbe visszatérő Jézusnak az akarata az, hogy az ő tanítványaivá tett népek megtartsák parancsolatát. Szerinte Isten és felebarát szereteténél nincs nagyobb dolog. Lehet-e szeretni azt, aki nincs mellettünk, akivel nincs személyes kapcsolatunk?

3.

Párizs és a Szabadság-szobor

I dén éppen 140 éve múlt annak, hogy az amerikai szellem jelképe a francia protestáns szellem alkotásaként megszületett. Igen, a Szabadság-szobor. A francia lélekben és földön megszületett hatalmas alkotást áthajóztatták sok-sok darabban az Új Világba, hogy ott az Amerikai Egyesült Államok (USA) megszületésének 100 éves jubileumán, 1876. július 4-én felállítsák.

Ki volt Frédéric Auguste Bartholdi? Német ősök francia, elzászi leszármazottja. 190 éve, 1834. április 2-án született Colmarban, a francia föld és a német föld kulturális, nyelvi, vallási határterületén. Hetvenéves korában 120 évvel ezelőtt, 1904. október 4-én hunyt el Párizsban rejtélyes körülmények között. Nagypapa Hans Georg Bartholdi a hesseni Hóringhausenből (1674-1733) származó evangélikus lelkész volt.

7.

Tanulságos igék Dániel könyvéből 9.

Meddig, Uram?

Efejezettel valami új kezdődik el Dániel könyvében. Mi is volt eddig a nyolc fejezetben? Két szemben álló erőt lehetett megkülönböztetni, amelyek elhatárolódtak egymástól. Egyik oldalon Babilon és az ő képviselői álltak: Nebukadneccar, Belsazar, Dáriusz, vagyis az istenellenes hatalom. A másik oldalon Isten és az ő képviselői: Dániel és az ő barátai.

Mi természetesen Dániel és az ő barátai oldalán állunk. Az egyház tagjaiként Isten ugyanazon ígéreteit tapasztaljuk meg. Minket is ugyanazok az ígéretek lelkesítenek, amelyek Dánielt s a mindenkor gyülekezetet is. Vigasztalást jelent, hogy Isten Babilont megítéli. A világ kormánykezeke a Szentháromság kezében van. Az ország, a hatalom és a dicsőség végső soron nem a királyoké, fejedelmeké, hanem Istené.

Am ezúttal hallatlan fordulat, hogy Isten nem Babilon, hanem az egyház felett mond ítéletet. Az most nem az istentelen Babilont éri utol, hanem a hívő és kegyes Jeruzsálemet. Nem Belsazar palotája, hanem Isten temploma felett jelenik meg a kéz, amely ítéletet ír fölé. Azért, hogy Isten gyülekezete a babiloni fogságban sínylődik, nemcsak Babilon a hibás, hanem Isten népe is. Nem úgy van, hogy az egyik oldalon csak világosság van, a másikon pedig csak sötétség. Isten népe oldalán is létezik sötétség és árnyék. Újra és újra mondja a próféta: mi cselekedtünk gonoszságot, s nem engedelmeskedtünk Isten szavának. Mi a harcterünkről átpártoltunk az ellenség táborába.

Nincs olyan búzavetés, ahol ne lenne jelen a konkoly is. Ez épp olyan, mintha a hadvezér a csata előtt venné észre, hogy seregében ott bujkál az ellenség. E felismerés lelki válságba sodorja a prófétát. Eddig öntudatos, magabiztos embert láttunk, de most el van bizonytalanodva. Dániel remegve áll Isten előtt. Csak abban bízhat, hogy Isten megkönyörül rajta. Imája az egyik legmegrázóbb bűnvallás, amelyet a Bibliában olvasunk. Ehhez csak a Nehémiás és Dávid imái hasonlíthatók.

A fejezet visszatérő refrénje az azért. Minden azért van megvan a miéértje. Mindennek megvan az oka, és ez egyetlen szóval kifejezve a bűn. Miért történt mindez? Mert vétkezünk. Isten népe a bűnnek a vermében van. A tüzes kemencéből volt menekvés. De vajon a bűnből lesz-e szabadulás?

A „meddig” mindig óriási kérdés volt, főleg az üldözések idejében. Ez a mindenkor hívő ember kérdése. A „meddig” kérdése Dánielt a szent könyvekhez hajtja, és ez nem lehet másképp ma sem.

Dániel hisz és reménykedik a szabadulásban, és ezt így fejezi ki: Uram, légy kegyelmes, ne kesedelmezzél! A bűnvallással az egyház nemcsak Istennek, hanem a világnak is tartozik. A világ ugyanis nem tud bűnt vallani, csak tagadni azt. Az egyháznak kell elől járnia a bűnvallásban. Annak a helynek kell lennie, ahol szüntelen hangzik a bűnvallás. De annak a hitvallásnak is meg kell szólalnia, hogy létezik bocsánat és megtérés. Az egyháznak ezt a kettőt fő feladatának kell éreznie.

Dánielt még egy kérdés foglalkoztatja és nyugtalanítja: meddig tart még Isten haragja Jeruzsálem felett? Ő érzi, hogy már közel van a szabadulás ideje. A „meddig” mindig óriási kérdés volt, főleg az üldözések idejében. Ez a mindenkor hívő ember kérdése. A „meddig” kérdése Dánielt a szent könyvekhez hajtja, és ez

„Arcomat az Úr Isten felé fordítottam, hogy keressem őt imádsággal, könyörgéssel, böjtöléssel. Imádkoztam az Úrhoz és bűnvallást tettem.” (Dán 9,3–4)

nem lehet másképp ma sem. Egyedül a Szentírás adhat választ a kérdéseinkre.

Dániel imájára Isten válaszképpen elküldi Gábriel angyalt. Már az ima kezdetén szózat hallatszik Gábriel részéről. Számok hangzanak el, amelyeket azonban senki sem tud megfejtetni. Az idők végén elküldi a Messiást, nyilván Jézusról és az ő eljövételéről van szó. Az is megvan jövődőlve, hogy a Messiást kiirtják, és senki sem lesz. A várost és a szent helyet elpusztítja a következő fejedelem. Ez a válasz a „meddig” kérdésre.

Ebben a válaszban Isten ad a prófétának, de el is vesz valamit tőle. Elvettetik annak a reménysége, hogy a templom helyre fog állíttatni, de adatik az, hogy a bűnvallásra Isten bűnbocsánattal válaszol. Megszakad a gonoszság, eltöröltetik a hamisság, eljön az örök igazság.

A „meddig” kérdésre a próféta nem kap pontos választ. Istennek megvan a nagy terve, amelyet meg fog valósítani, s ez túlhalad minden rövid időtartamot. Azt mondhatná valaki: de itt pontos számok hangzanak el. Igen, ám Istent nem lehet kiszámítani, mert az ő óráját senki sem hordja a mellényzsebében. Mi csak annyit tudhatunk, amit az ige mond: a napot és órát még az angyalok sem tudják.

Az idő számunkra olyan, mint egy alagút. Az egyház is ott van ebben az alagútban. De az tudja a szent könyvekből, hogy az alagútnak van egy másik kijárata. Mert ezt az alagutat végigjárta már valaki a poklokra való alászállásig. És ő várja az egyház seregét az alagút végén. S e sereg azt is tudja a könyvekből, hogy amíg a sötétben kell járnia, addig is az Úr kegyelme hordozza. S azt is tudja a Szentírás utolsó fejezetéből, hogy új ég és új föld várja őt, ahol már nem lesz sötétség, fájdalom, gyász és halál. Ezért e sereg nem esik kétségbe az alagútban, hanem hittel és jó reménységgel megy előre.

| LŐRINCZ ISTVÁN |

Hirdetés

Igényes, pontos munkát garantálva vállalja templomok, műemlékek, egyházi épületek felújítását és karbantartását az **ALPINBIST Kft.**

Tornyok, toronydiszkek festését, felújítását, bádогоzását, villámhárítók és ereszcatornák szerelését ipari alpinechnikával végzi el állványozási költségek nélkül.

További információk a **0755 312 904** telefonszámon.

Salétromos falak? A Biodry erre egy végleges megoldást kínál!

Svájci technológiánk természetes módon állítja meg a kapilláris nedvességet régi épületekben, templomokban, műemlékekben.

További információ:

0770 765 537

www.biodryromania.ro

NEDVES FALAK?

bio|dry
ADVANCE WALL TECHNOLOGY

Parancsolataimat megtartsátok!

1. | Mi Krisztusban lettünk Isten kegyelembé fogadott gyermekei, s Jézus parancsolatainak megtartásával bizonyítjuk Istenhez tartozásunkat, hogy ő a mi Atyánk, akinek szeretetétől semmi sem szakíthat el. Amit Isten tőlünk elvár, az nem más, mint a Krisztus szerinti parancsolat.

Beszéde számunkra drága örökség, lelkünk eledele és erő, amely minket Jézusban tart és őt mibennünk. Megköveteli, hogy az iránta való szeretetünket bizonyítsuk törvényének megtartásával, amely az egymáshoz való viszonyulásunkat is meghatározza.

Jézus igéje és a Szentlélek által van jelen e világban. S mi is úgy vagyunk embertársaink és a világ számára jelen, hogy igéje és Lelke határozza meg döntéseinket, tetteinket.

Az ő igéjéből tudjuk meg, ki a felebarát, mi a felelősségünk iránta, mivel tartozunk neki. Parancsolatát a bajban levőknek való szolgálattal tartjuk meg. A szolgálat megtagadásával mellőztük Jézus parancsát. Isten minket az ő követéivé akar tenni. A felebarátban szól hozzánk parancsa, és a szolgálatban teljesítjük azt a magunk erejéhez képest, de az ő akaratának megfelelően.

Parancsának megtartásával vagyunk testestől, lelkestől nem önmagunké, hanem az ő nevének megszentelői. Isten az ő fiában jelentette ki magát, általa szól hozzánk, cselekszik és általa parancsol. Aki tehát Jézusra hallgat, Istenre hallgat, aki Jézusnak engedelmeskedik, Istennek engedelmes gyermeke.

Jézus parancsainak sokféleségéből álljon itt még néhány megszívlelendő ige a Hegyi Beszédből: „Legyen bennetek só! Legyetek okosak, mint a kígyó és szelídek, mint a galambok! Imádkozzatok azokért, akik hábor-

Jézus a hegyen prédikál (Edouard Louis Dubufé festménye)

gatnak és kergetnek titeket! Menjetek be a szoros kapun, járjatok a keskeny úton, mely az életre visz! Őrizkedjete a hamis prófétáktól! Legyetek jó fák és teremjete jó gyümölcsöket!”

Legyen felejthetetlen, készséggel és örömmel teljesíthető a fontos parancs: „maradjatok én bennem! Aki én bennem marad, én pedig őbenne, az terem sok gyümölcsöt! Ha én bennem maradtok és az én beszédeim bennetek maradnak, kérjete, amit csak akartok, és meglesz az néktek.”

| SZÉKELY JÓZSEF ny. lelkipásztor |

A fogyatékossgal élők olimpiája

Az Egészségügyi Világszervezet az egészséget a testi, lelki és szociális jólét állapotaként határozza meg, amely nem korlátozódik a betegség vagy fogyatékossg hiányára. A fogyatékkal élők egész lakosság 4–5 százalékát teszik ki. Az alábbiakban a különböző, gyakran halmozott hátrányokkal küzdő fogyatékosok sportolási lehetőségeit ismertetjük. Köztudott ugyanis, hogy idén ősz elején a nyári olimpia után Párizs nyújtott otthont a paralimpiai játékoknak, a fogyatékossgal élő sportolók számára rendezett legmagasabb szintű sporteseménynek.

A korlátozások, a hátrányos helyzetük ellenére a fogyatékossgal élőknek éppen úgy joguk van a sportoláshoz, mint az egészségeseknek. Csakhogy ők a fogyatékossguk típusa figyelembevételével, a részletesen lerögzített kategória alapján versenyeznek. Meglehet, jóval kevesebben, szűkebb versenyben, mint egészséges társaik, miközben számukra sajátos szabályok, kihívások, körülmények, lehetőségek léteznek. Sőt, sajátos sportágak is, mint a nemlátók számára a csörgőlabda vagy az értelmi fogyatékosok igényeihez igazított golyóspont, a bocsa (boccia).

A kerekesszékesek teniszmérkőzésén alacsonyabban van a háló, és kettőt pattanhat a labda. A mozgássérült úszók rajtja eltér a többiekétől,

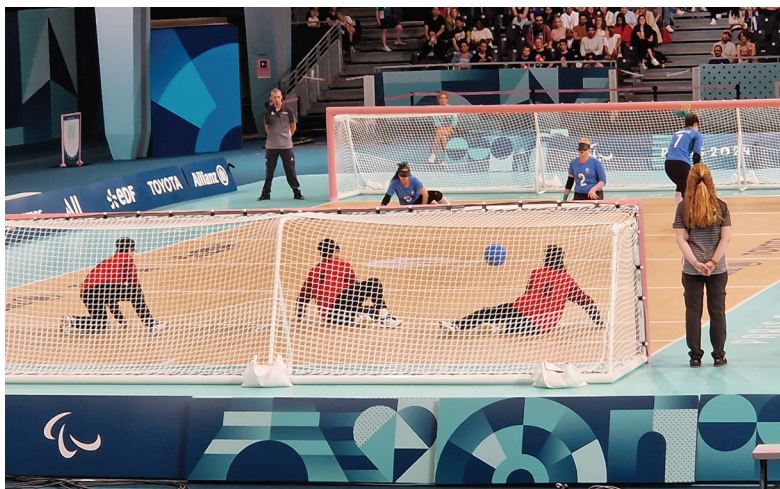
míg a vak úszók olyan „csapot” viselnek, amely előrejelzi a medence végén a fordulás szükségességét. A teljes vagy részleges látásukat elveszítettek számára létezik foci is, egyformán bekötött szemmel. A megszokottnál több kategóriában indulnak az úszók vagy asztaliteniszezők – hogy csak néhány sportágat említsünk. Mert nemcsak férfi vagy női, egyéni vagy páros pingpong létezik, hanem egyesek kerekesszékekkel játszanak, mások ép lábbal és sérült kézzel, vagy látszólag egészségesen, mégis idegi vagy egyéb károsodással. A mozgássérült futók is lehetnek műlábasok rövid távon vagy kerekesszékesek hosszabb távokon. Kerekesszékekben, saját lábbon vagy műlábbon állva – a fogyatékossgal élő sportolóknak is kijár a pódium, a nyakba akasztott érem, a virágcsokor, a zászlóbontás és a himnusz éneklése.

Az orvostudomány és a technika vívmányai, az orvosi gyógy- és segéd-eszközök gyártása már olyan előrehaladott állapotban van, hogy egy komoly protézissel már-már olyan eredmény érhető el, mint az ép és egészséges sportolóknál.

Érdekesképpen említésre méltó, hogy a nemlátók futásánál – egyedüli kivételként – nemcsak a nyertes sportoló nyakába akasztanak aranyérmet, hanem az eredményhez nélkülözhetetlen vakvezető is paralimpiai bajnokká válik.

A fogyatékossgal élők számára megrendezett legelső nagyszabású sporteseménynek 1960-ban az első paralimpiai játékok, a Rómában megrendezett Mozgássérültek Olimpiája bizonyult. A paralimpia elnevezés az angol paraplegic (bénult) és az olimpia szavak összevonásából származik. 1976-tól a paralimpián a paraplégias sportolók mellett látássérült és amputált versenyzők is részt vehetnek. 1988 óta az a gyakorlat, hogy a nyári paralimpiai játékok az olimpia helyszínén, annak befejezése után néhány hétre kerülnek sorra. A nyári játékok mellett 1976-tól rendszeresen megszervezik a téli paralimpiai játékokat is, helyszínük 1992-től megegyezik a téli olimpiákéval. Külön sportesemény a siketlimpia, valamint az értelmi fogyatékos sportolók számára rendezett speciális olimpia.

A különböző, gyakran halmozott hátrányokkal küzdő fogyatékosok helyzetét, támogatottságát, társadalmi megítélését jelentős mértékben meghatározzák a sportolási lehetőségeik. A parasportra irányuló figyelem általában összhangban van a fogyatékossgal élőkhez kapcsolódó támogató készséggel. A jövő kihívása marad a fogyatékossgal élők eredményeinek elismerése és elismertetése – kiemelten a sport területén is.

A csörgőlabda a paralimpia egyik különleges csapatjátéka a nemlátók számára

Buczi tata és ködbe vesző emlékeink

Adédnagyata utolsó éveiben velünk egy udvaron lakott. Furcsa, szigorú, magának való ember volt. Nagy volt a család, kicsi a ház, három generáció élt egy udvaron, ezért ő a nyárikonyhába szorult. Ott azonban zavartalanul élhette mindennapjait.

A zavaró tényező inkább csak mi, az unokák lehettünk, akik időnként pajkos kopogással zavartuk meg nyugalma. Aztán lestük, ahogy nyílik az ajtó, majd izgatott kiáltozással rebbentünk szét az udvar minden irányába, miközben ő magasra emelt botjával fenyegetett minket. Ez az egyetlen emlékem róla. Ezerszer lejátszott, szégyenkező emlék.

Szülőfalujában tanult mesterséget. Kerégyártó lett. Aztán a fiatal életet beszippantotta a nagy háború. Ahonnan már csak fél szemmel tért haza, de még így is szerencsésnek mondhatta magát, hiszen életben maradt. Két feleségét is korán elveszítette, végül öregségére lányához, máamához került. Együtt jöttek édesanyámékhoz Vásárhelyre.

Leginkább akkor érezte magát elemében, amikor vendég érkezett. Ilyenkor beült közéjük a konyhába, megtömte a pipáját, nagyokat pöfékelt, és közben elmesélte, hogyan verekedtek a császár öfelségéért. Máskor viszont legyűrte a honvágy, ilyenkor összepakolt, és indult a kerten át a vasút irányába, hogy ő most aztán megy haza.

Négýéves voltam, amikor 84 évesen véget ért az élete. Ma már csak egy régi fényképen nézegetem őt néha. Rövidre nyírt hajjal, hosszú bajusszal, katonás, fegyelmezett tekintettel néz bele a kamerába, azzal az egykedvű nyugalommal, hogy ő aztán tudja, mi a rend.

E régi képek körülveszik életünket, és emlékeztetnek. Bár mi már legtöbbször hűtlen örökösök vagyunk, akik sok esetben elfeledett lomok között, fiókok alján őrizgetjük múltunk felbecsülhetetlen kincseit. Éppen ezért jólesik hazatérve végignézni annak a kiállításnak a darabjait, amelyeket édesanyám magányában kirakosgatott szobába, konyhába. Emlékeztetőként. A hazlátogatók szeme elé, hogy lássuk és ne feledjük őket. A család egykori tagjait. És beszéljünk róluk. Hogy szóba kerüljenek a család régi történetei, és azokat alaposan észbe vessük. Mert ezeket tovább kell mesélnünk nekünk is. Hiszen örökségüket magunkban hordozzuk, testünkben-vérünkben, akarva-akaratlan. Bár testük évtizedek óta sírhant alatt nyugszik, ők ma is bennünk élnek. A félszemű Buczi tata, mama és tata, egykori szeretteink. Egy-egy szemvillanásuk, arckifejezésük, gondolkodásuk. E genetikai láncolat teszi halhatatlanná őket...és majdan minket is.

Most mi vagyunk ők. És e hosszú láncolat majd gyerekeinkkel folytatódik tovább, amikor mi költözünk az anyaföld ölébe. Majd ők visznek minket magukkal szívükben és génjeikben. Ők nézegetnek minket sárguló fényképeken, számítógépeken elmentett fényképalbumokban. És mutogatják az unokának: nézd, te tiszta nagyanyád vagy nagyapád vagy. Ők mesé-

lik tovább a régi történeteket tatáról és mamáról, és kis szerencsével még a világháborús félszemű Buczi tata is szóba kerülhet. Remélem, így lesz.

Ezek az édesanyám által rakosgatott kis fényképek, a minket, hazatérőket szelíden provokáló és irányító kiállításnak a darabjai régi időkben az otthon díszai voltak. Ezekkel nőttünk fel. Komoly tekintettel kísérték a díszes rámpák közül a gyermekkorunkat. Mindennap a szemünk előtt volt mama leánykori fényképe, két másik leánytestvérével, Buczi tata katonásan fegyelmezett tekintete, mama fogságból szabadult, rövid életű fiútestvére és így tovább. Gyermekként meg-megálltunk előttük, és csak annyit kellett kérdeznünk: hát ez meg ki? És máris mesélte mama, tata vagy valaki más a képen szereplő rokon életét, a minket összekötő közös történeteket.

Így állt össze a családi legendárium és a mi lelki összetartozásunk. Amikor aztán az idő múlásával egyre-másra lekerültek a falról e régi fényképek, a múltunk is alsóbb szintekre került. A feledékenységek polcára. A közösségi médiában még időnként szembejön egy-egy unokatestvér, de már nincs, aki emlékeztessen a minket összefűző családi kötelékekre, a közös emlékekre. Így vesznek el gomolygó ködben az emlékeink, és botladozunk a gyökértelenség felé.

De amíg még van pár kép a falon, Buczi tata és pár más tekintet, addig még emlékezhethetünk. Arra, hogy innen indultunk, és ezek is mi vagyunk.

— FÁBIÁN TIBOR —

Idősek világnapja

Minden évben október 1-jén tartják az idősek világnapját. 1990. december 14-én az ENSZ Közgyűlése szavazta meg, és rögzítette, hogy október 1-je legyen az idősek nemzetközi napja. Először 1991. október 1-jén tartották meg az ünnepet. Az időseket érintő kérdésekkel, témákkal, figyelemfelkeltéssel emlékezik meg a napról. 2021-ben például a Digitális méltányosság minden korosztály számára című téma arra hívta fel a figyelmet, hogy az időseknek hozzá kell férniük és részt kell venniük a digitális világban.

Öt évvel ezelőtt, 2019-ben világszerte 703 millió 65 évnél idősebb személy élt. Az elkövetkező évtizedekben az idősek száma világszerte növekedni fog, és 2050-re eléri az 1,5 milliárd főt.

Jótanács idősek napján

„Amikor kicsi voltál, sokat foglalkoztak veled, hogy megtanulj evőeszközzel enni, megtanítottak felöltözni, bekötni a cipőfűződet, begombolni az ingedet. Kicsérélték a pelenkádat, megmutatták, hogyan mosakodj és fésülködj. Erkölcsekre és empátiára tanítottak.

Amikor majd a szülők megöregszenek, és ők felejtenek el bizonyos dolgokat, légy rájuk tekintettel. Lesz, amikor ők felejtik el, hogyan kell bekötni a cipőfűzőt, és hogyan kell begombolni az inget. Amikor ők eszik le magukat, vagy remegő kézzel fésülik a hajukat.

Légy türelmes, mert te is lassan fejlődöttél, ők is lassan öregszenek. Egyedül a te jelenléd, türelmed és nagylelkűség lesz az, amely melegen tartja a szívüket. Egy napon, amikor elveszítik az egyensúlyukat és nehezükre esik majd járni, fogd meg a kezüket, és tisztelettel kövesd őket lassú tempójukon úgy, ahogy ők követtek téged, amikor jártani tanítottak.

Légy mindig mellettük, ahogy ők tették: küzdöttek, sokat áldoztak és éltek... Értünk, Érted. Egyszer majd te is leszel ilyen helyzetben...”

Búza a Tündérkertben

1. | – Mikor épült a templom?

– A falunak az idők során több temploma is volt, a jelenlegi viszonylag új épület. A rendszerváltás idején a régi templom megviselt állapotban volt, „össze volt vasazva”, ahogy a hívek visszaemlékeznek. Ezért úgy döntöttek, hogy azt nem javítják meg. A torony mellé a nyugati oldalra (a régi a keleti oldalon állt) felépítették az új templomot Horváth Márta lelképásztor idejében. A templom átadása 2006-ban történt. Milyen nagy csoda és áldás – mondogatták akkor. Az építkezés ugyanakkor a búzai embereket is dicséri, akik nem külföldi segíelyekből, hanem saját közösségük erejére támaszkodva dolgoztak. Néhány éve Kolozs megye tanácsának román főépítész a sajtóban a búzai templomról írva kijelentette: így igen. Ez a kifejezés pedig arra vonatkozott, hogy az istenháza a vidéki templomépítészet egyik legsikerültebb ékköve.

– Hosszú évek után Mezőköbölkutatót váltotta Búzára. Mi szolt a mezősegi gyülekezet mellett?

– Az élet vagy a történelem? Mindig keresem ilyenkor a szavakat. Tény, hogy Erdély számos településén apadunk. Amikor Köbölkútra kerültem, 40–45 gyermeknek szerveztünk vakációs bibliahetet. 12 év után annyira megapadt a gyülekezet, hogy már csak egy konfirmandusunk volt, vallásórára is csupán egy gyerek járt. Nyolc évvel ezelőtt úgy éreztem, van erőm szolgálni, és egy kétszer akkora gyülekezet meghívását fogadtam el. Örvendtem a szolgálat lehetőségének, ám meg kell jegyezmem, nyolc év alatt sajnos Búzában is ugyanazok az irányvonalak érvényesülnek.

– Milyen jövőt lehet jósolni a mezősegi gyülekezeteknek?

– Nem szeretnék nagy szavakat használni. Ám valóban nehéz helyzet előtt állunk. A dési egyházmegyében évente 300–350 lélekkel apad a

reformátusság. Nemcsak az a gond, hogy kevesebben születünk, hanem nagyfokú az elrománosodás, sok a vegyesházasság. A fiatalok a világ csábításainak is egyre inkább engednek, és elidegenednek az egyházi élettől. Fontos heteket-hónapokat (és nem éveket) élünk meg, ezért sürgősen kellene gondolkodnunk és cselekednünk.

– Milyen jelentősebb eseményeket hagytak maguk mögött az elmúlt időszakban?

– Néhány éve jelent meg Czirmayné Kocsis Róza *Az idők mélyén* című búzai monográfiája, amelyet a gyülekezetben megünnepeltünk. Tavaly kapcsolódtunk be a Tündérkert elnevezésű mozgalomba: őshonos gyümölcsfákat kaptunk, ezekből egyet-egyet az elmúlt három évben konfirmált fiatalokra bízunk. Az elmúlt esztendőben más eseményeket is szerveztünk, előadásokat hallgattunk meg – a gyülekezet lelki épülését szolgálva. A legjelentősebb viszont a gyülekezeti otthonért tartott idej háláadó istentisztelet volt, amelyre augusztus 18-án került sor.

– Hogyan épült a gyülekezeti otthon?

– Nyolc évvel ezelőtt több mint 500 lelkes gyülekezetet vehettem át, ma már csak 420-an vagyunk. A belmissziós tevékenységre azonban nem volt hely, a parókia irodájába 10–12 személy tudott beférni, ez többször is elégtelennek bizonyult. A gyülekezet 2006-ban visszakapta az államosított óvoda épületét, amely rossz állapotban volt. A szakértők azt javasolták, bontsuk le, és építsünk újat. Források után néztünk, s a magyar kormány a segítségünkre sietett. A támogatásnak köszönhetően a munkálatoknak tavalyelőtt fogtunk neki, idén nyárra pedig elkészült a gyülekezeti otthonunk.

– Élnék-e a néphagyományok?

– A közösségünkben két népdalénekes él. Néhány éve Búzába költözött Bogdán Zsolt kolozsvári színművész, az ő kezdeményezésére meghívtuk Takács Annát és Takács Piroskát, hogy a fiatalokat tanítsák a régi búzai népdalokra. Idén ősszel ezt szeretnénk kiterjeszteni, hogy a szomszéd településekről is bekapcsolódjanak a népdalok tanulásába. Havonta egyszer pedig a kultúrotthonban találkozhatnak a néptáncosok, akik mezősegi táncokat tanulnak.

A támogatásnak köszönhetően a munkálatoknak tavalyelőtt fogtunk neki, idén nyárra pedig elkészült a gyülekezeti otthonunk.

– Milyen a gyülekezeti élet?

– A vasárnapi istentiszteletre 60–80 személy szokott eljárni, nők és férfiak fele-fele arányban, de az sem ritka, amikor a férfiak vannak többen. A heti istentiszteletek mellett vallásórákat, első- és másodéves konfirmációi előkészítőt tartunk. Míg régebb 6–8 konfirmándus volt, az elmúlt években csupán 2–3 fiatal. A bibliaórát is igyekszünk megtartani, ősszel és szilveszter után is hirdetjük, de a hívek nem mindig jönnek nagy számban. A településen található egy idősothton. Sátoros ünnepek alkalmával a gyülekezeti tagokkal (20–30-an) meglátogatjuk az időseket, zoltárokat énekelünk, a reformátusoknak úrvacsorát osztunk. Az egyházmegyében rendezett nőszövetségi, presbiterszövetségi, ifjúsági és más egyházi rendezvényekre mindig elmegyünk. Azok a fiatalok, akiket nyolc évvel ezelőtt a gyülekezetben találtam, már rég „kirepültek”, megházasodtak, elköltöztek. Az új nemzedékek a virtuális világban élnek, ebből nehéz őket kimozdítani. A vakációs bibliahetet immár harmadik éve a szomszédos gyülekezet fiataljaival együtt tartjuk (Melegföldvár, Katona, Feketelak, Mezőveresegyháza, Kékes). Reméljük, az együttlét a gyerekekben erősíti a közösségi szellemet, a református magyar öntudatot. Innen jött az ötlet, hogy a nyáron felépült új gyülekezeti otthonba különböző eseményekre hívjuk meg a környező kisebb települések magyar reformátusait is. Azért, hogy egymás hite által is épüljünk.

A búzai templom mellett látható új gyülekezeti otthon felépítését a magyar kormány támogatta

Imádkozz útközben!

Véget ért a 6. Válts irányt! IKE Fesztivál

Mi legyen a téma? Mozogj. Mozdulj. Mozgásban. Megmozdít. KIMOZDÍT. De ki vagy mi mozdit ki minket a hétköznapi életben? Hogyan válaszolunk az elhívásra és a kihívásokra? Miként válhat egyéni kimozdulásunk közösségi mozgalmammá? Ezek a kérdések foglalkoztatták a 6. Válts irányt! IKE Fesztivál megszervezésére létrejött 32 fős csapatot, amelynek tagjai közé 2023 májusában én is meghívást kaptam.

A kiindulópontunk már megvolt, az elmúlt egy év pedig többek között arról szólt, hogy megtaláljuk azokat az előadókat, akik a témákat hitelesen képviselhetik, elérjük a fiatalokat

a fesztivál hírével, összeállítsuk a programot, egyeztessünk a zenekarokkal, és olyan körülményeket teremtsünk, amelyek méltóak a fesztivál szellemiségéhez.

Reggel, amikor megnyitottam a mai ígét, a következő felszólítás fogadott: *Imádkozz útközben!* „Ha megteszed, ami rajtad áll, Isten közel lép az érdekedben, és megteszi azt, amit te nem tudsz megtenni.” Megszólított, mert így telt az elmúlt évünknek az a része, amelyet talán csak a közvetlen környezetünk érzékelt. Aggódunk sok minden miatt. Hogyan szólítsuk meg az ifjúságot? Milyen zenekarokat hívunk meg a kon-

certekre? Hogyan biztosítsuk, hogy az önkéntesek is feltölthessenek a fesztivál ideje alatt? Dolgoztunk, imádkoztunk, figyeltünk egymásra, és éreztük az Úr áldását minden meghozott döntésünkben.

Augusztusban valósággá vált minden, amiért dolgoztunk. A harminckét fős stáb mellé további száz önkéntes csatlakozott. Mintegy ezer résztvevőt számlált az idei fesztivál. 85 programot kínáltunk, ezeken felül négyet állandó jelleggel tettünk elérhetővé: láthatatlan színház, imasátor, lelkipozíció, imaösvény. Minden este zene és tánc töltötte meg a színpad környékét, hiszen a zenekarok fergeteges koncertekkel örvendeztették meg a közönséget.

Az utolsó napi záróistentiszteleten és úrvacsoraszertartáson nemcsak a fesztiválozók vettek részt, hanem az arra járók is. Láttuk, éreztük: van igény arra, amit teszünk. Apetroae Lucas Matteo IKE-ügyvezető igazgatót idézve „jó látni, amikor valami kézzelfoghatóvá válik. Kimozdultunk. Gondolkodtunk. Találkoztunk. Beszélgettünk. Izgultunk. Utaztunk. Nem aludtunk. Építettünk. Vártunk. Szórakoztunk. Terveztünk. Kérdeztünk. Válaszoltunk. Újra-terveztünk. Imádkoztunk.” Így telt az idei Válts irányt! IKE Fesztivál a mi szemszögünkben.

A fesztivál után többször elhangzott a kérdés: miért csak kétfévente kerül megszervezésre a fesztivál? Ahogy a Prédikátor könyvében is olvashatjuk: „megvan az ideje minden dolognak az ég alatt.” A rendezvényt több helyen is egyedülállóként tartják számon. Részben azért, mert olyan fesztivál, amelynek szervezését mindenki önkéntes szolgálatként vállalja. Most a feltöltődés ideje következik. Érzem a szükségét én is. Ugyanakkor nehéz lekapcsolódni, mert több mint egy évig a mindennapunk része volt a fesztivál. Nyitott szemmel járunk, keressük az újabb kérdéseket, amelyek mellé egy év múlva újra leülhetünk, hogy 2026-ban ismét célba vegyük Zeteváralját, és újult erővel találkozhatunk.

| KÜRTI TÜNDE |

Ép testben ép lélek

Ha egy „i” betűnek más és más az íze, amikor leírják vagy olvassák, hallják vagy a szájukba veszik, mennyivel inkább a „hamisítatlan lelki tejnek”? Mint amikor a tábor első napján megérkezel a Kőrkapolna udvarába, és még nem tudod, hogy a bőröd érzékeny a színekre, akkor is, ha a szemed éppen csukva van. Már megfeszülnek tagjaid, készülődnek valami egészen különös sodrásra, a fénylő titkok Mestere pedig közös nevezőre hozza a néma ellenvéleményeket. Mint amikor a reggeli napfény olyan csöndes, hogy sikerül megérezned az Isten emberillatát, meglepődve kérdezed: ébren vagyok már? Majd az előadásokon újra és újra fölébredve rájössz, hogy amíg te alszol, valami vagy valaki nálad hatalmasabb állandóan új tapintást álmodik a szavaknak. Mint amikor érzed, ahogy a csoportos beszélgetések szorongása fokozatosan feloldódik valaki más rokon-idegen izgalmasában. Megnyílik a lelked, és a Lélek nem mulasztja el a testtartásodat is feloldani. A védekezés már nem foszt meg a barátságtól. Tudod, mint a csuklódban lüktető élet, amit érezni engedsz egy embernek, vagy a szemeidből föltárlkozó titok, amelyet a hajtincseid látványával együtt a szél a másik ember tekintetébe sodor. Ő már a barátod. Magas szépség ez, mint a versekbe muzsikált visszhang, a gitár, és zongora, fuvola és énekhang, amit akkor nemcsak a saját testedben érzel, hanem benne van a melletted ülő fiú vagy lány hangjában is, ott rezonál az ő ajkain is. De a csöndben is. Megérted, milyen személyválogatóak a szavak, a sajátjaid és másoké is, mert mindenkire másról szól. Mint a Páska vacsora előtti lábmossás, amiben annyi ígéret lapul. Például a felmagasztaltatás, amelyhez két összetevő szükséges. Két hajlás: a Jézusé és a tied. Hajlék. Elvégre a szarvasnak is le kell hajolnia, ha inni akar. Mint belefáradni a

gyaloglásba, a lejtőkön zarándoklásba, feszület alatt csobogó forrásból meríteni és inni. Figyelsz a cipőd alatt morzsolódó kavicsokra, és kinyújtod a karod segíteni, elfogadod a segítséget. Ez mind olyan. A barátaid ölelését a karodban tartva indulsz majd haza, füledben még hallod, ahogy mondták: Jó utat, aztán hazakíséred a bőröndjeidet. Tulajdonképpen folytatod az imasétát és hagyod végigömleni a tagjaidon a hosszú órákat, amelyeket megosztottál, a kimondott és kimondatlan szavakat. Megérteni, miért illik a fejfájás a narancsillathoz, a homok a tánchoz, a játék a nem játékhoz, a mezítláb a szabadsághoz, a száj a lélekhez, a pengető a tábornőzhöz, Krisztus a formabontáshoz. A tömjénillat a halláshoz. Ember az emberhez. Ez is mind olyan. Ízlés dolga.

| PÁL APOLKA |

Párizs és a Szabadság-szobor

190 éve született Frédéric Auguste Bartholdi

1. | Magával hozta a német protestantizmus határozott önállóságát és szociális érzékenységét. Korán, kétévesen elvesztette édesapját, így édesanyja, Charlotte két fiával Párizs környékén telepedett le. A mama neves párizsi festők kiállítótermeiben dolgozott, így Bartholdi hamar belenőtt a művészvilágba. A nagyapai lelkeszi szellemiség és az elzászi szociális érzékenység az esetek sorsa iránt indította arra, hogy 19 éves korában megalkossa az Irgalmas samaritánust, amelyet az évente megrendezett párizsi művészeti kiállításon mutattak be.

A monumentalitás vonzotta. 1857-ben gigantikus alkotást hozott létre, Bordeaux város díszkútját, amit végül Lyon vett meg. Később Egyiptomba utazott. Benyomásai hatására elkészítette 28 méter magas szobrának vázlatait. A fákhordó egyiptomi nőalakot a Szezi-csatorna bejáratához tervezte világítótoronynak. Az alkirály, Ismail pasa végül elvetette a tervet.

A francia–porosz háború elleni tiltakozásképpen, az öldöklés elutasításaként születtek későbbi alkotásai. Templomi és temetői szoborcsoportokat is alkotott, a montparnasse-i köztemetőbe, a bostoni baptista templomba négy trombitáló angyalcsoportot. Híressé vált a belforti oroszslánszobra, a várost őrző hatalmas kőszobor. New York mellett Washington, a svájci Bazel és más városok is őrzik alkotásait. A Szabadság-szobor kisebb változatait is elkészítette, ezekből több városba is (Párizs, Las Vegas, Bordeaux, Saint-Cyr-sur-mer, Lunel, Colmar) jutott.

A német–francia szellem Amerika kapujában

Imádságban fogant meg grandiózus terve a Szabadság-szoborról, a világ számára világosságot, fényt hozó fákhordó nőalakról. 1879-ben írásos, rajzos anyagot állított össze „Bartholdi szabadalma a leendő New York-i Szabadság-szobor tervével” címen. Ebben ez áll: „kérem Istent, legyen szíves megáldani erőfeszítéseimet és munkámat, és megkoronázni azzal a sikerrel, időtartammal és erkölcsi hatással, amellyel akaratóból ennek rendelkeznie kell. Boldog leszek, ha legszebb éveimet annak szentelhetem, hogy tolmácsoljam a nemes szívek álmát a Francia–Amerikai Unió emlékművének megvalósításáról”.

Bartholdi terveinek kivitelezésében támogatta őt az az isteni akarat, amelynek áldását kérte erőfeszítéseire. A tőle kapott belső ihlet tette őt tántoríthatatlanná. Édouard René Lefebvre de Laboulaye (1811–1883) republikánus politikus, az Egyesült Államok háromkötekes történetének szerzője azt tűzte ki célul, hogy az amerikai függetlenségi nyilatkozat századik évfordulója alkalmából 1876. július 4-én nagy-szabású emlékművet állíttat. Az általa alapított Francia–Amerikai Unió tagjai olyan óriási szobrot képzeltek el, amely minden korábbit felülmúl. Ettől kezdve Bartholdi szilárd elképzelése volt a szobor felállítása, és még a Franciaország által 1870. július 19-én Poroszországnak meghirdetett háború és egyéb akadályok (pl. pénzhány) sem tántorították el céljától. 1875-

A Szabadság-szobor a 21. században is hirdeti a békeakarat minden néphez szóló egyetemes érvényességét

től az amerikai Szabadság-szobor különböző, egy és tizenegy méter közötti magasságú agyag- és gipszmodelljeit tervezte és készítette el. 1879-től a Gustave Eiffellel együtt dolgozó Maurice Koechlin zseniális mérnök kifinomult tartórendszert fejlesztett ki az emlékműhöz, amely önmagában 127 tonnát nyom. 1884 nyarán Párizsban került sor a 300 kalapált rézlemezről álló szobor próba-összeszerelésére. Ezután újra szétszedték, és 200 ládába csomagolva az Isère gőzhajó fedélzetén a francia nép ajándékaaként a Liberty Islandre szállították. A Szabadság-szobrot 1886. október 28-án avatták fel.

A hatalmas csillagalakú talapzat, amelyen a rézlemezbe burkolt nőalak áll, egy régi katonai erőd falai közé van ágyazva. A maga idejében ez volt a legnagyobb egy darabban öntött betontömb. A Szabadság-szobrot egy tartóoszlop rögzítette a földhöz. Maga a talapzat is 47 méter magas. A talapzatban található az Amerikai Bevándorlási Múzeum. Itt időszaki kiállítások számolnak be a bevándorlás történetéről, és dokumentálják a Szabadság-szobor építését is.

A szoborról páratlan kilátás nyílik New York és Manhattan kikötői bejáratára. Ahhoz azonban, hogy oda bejusson az ember, hosszú ideig kell sorban állni. A szoborba kétféleképpen lehet feljutni: egy lift visz fel a kis kilátóteraszra, és egy 158 lépcsőfokból álló csigalépcsőn lehet feljutni a kilátóba, egészen a Szabadság női alakjának a koronájáig.

A szobor üzenete

A Liberty a valaha elkészült legnagyobb ilyen jellegű alkotás. A híres rodoszi kolosszus a legendák által neki tulajdonított arányok szerint ehhez képest csak egy miniatűr volt. A többi, hatalmasnak tartott szobor is egészen

kicsinek tűnik ehhez a gigantikus rézfigurához képest. A mára világszerte ismert Szabadság-szobor két USA-elnök alatt készült el: Chester A. Arthur és Grover Cleveland idejében. A korabeli francia és amerikai lapok lelkesedve írtak az eseményről, a francia nép ajándékáról az amerikai népnek. „A szabadság lépcsője” címmel a párizsi sajtó így tudósított: „Július 4-én az Egyesült Államok függetlenségi nyilatkozatának évfordulója alkalmából Ferdinand de Lesseps, az Amerikai Unió elnöke hivatalosan átadta Párizsban Levi Mortonnak, az Egyesült Államok miniszterének a »Liberty Enlightening the World« szobrot. Az építők műhelyeit már 10 órákor megostromolta a tömeg, és a szomszédos házak tetején számos kíváncsi ember állt. Az egész létesítményt francia és amerikai színekbe öltöztették. 11 órákor a Marseillaise eléneklésével a hivatalos menet elfoglalta helyét az erre az alkalomra emelt pavilon alatt”.

Az USA elnöke levelében így fogalmazott: „valóban van valami megható, ami magával ragad bennünket a francia népnek abban a csodálatos elképzelésében, hogy Amerika partjainál felállítanak egy emlékművet, amely az Önök kiváló művészeinek, Bartholdi úrnak az ügyes kezeiből származik, és amely emlékeztetni fog országom függetlenségének századik évfordulójára. Ez a szobor maradandó bizonyítéka lesz annak az ősi barátságnak Franciaország és az amerikai gyarmatok között, amelyet a két nép legjobbjainak a vére pecsételt meg.”

A francia–német szellem alkotói erejét bizonyító Szabadság-szobor a 21. században is hirdeti az Istentől ihletett és magas szintű gondolkodás női alakban megjelenő békeakaratát az egész világnak. E békeakarat minden néphez szóló egyetemes érvényességét és megvalósíthatóságát. A párizsi olimpia után mindenkinek inkább erre is kellene figyelnie...

Elszármazottak találkozója Fejéren

„Juhaim maradékát összegyűjtöm” – így szolt Jeremiás próféciája augusztus 25-én, amikor második alkalommal rendezték meg a Kolozsvár melletti fejéridi szórványban az elszármazottak találkozóját. Az ötletet a szervezőknek az adta 2023-ban, hogy a második világháborúban elhunyt egyik ősi sírját felújították, és az elszármazott családtagok találkoztak a megemlékezésen, amelyen istentisztelet után úrvacsoraszertás is volt azok számára, akik jelen voltak az eseményen.

Idén újra öröm volt látni a külföldről hazatérőket, illetve az itthon levőket. Istentisztelet és úrvacsora után a közös ebéd, beszélgetés, tábor-tűz még szorosabba fűzte a kapcsolatokat. Azzal az ígérettel ment mindenki haza, hogy jövő augusztusban ismét találkozni fognak. Szeretnék azt az alkalmat úgy szervezni, hogy más, Fejéridről elszármazott családok is csatlakozzanak, és együtt lehessenek az istentiszteleten, részesülni az úrasztala áldásaiban. Bár egy napra megtölteni a fejéridi szórványt étellel.

MÓRA LÁSZLÓ

Olvasóink írják

Harmincéves a kisbácsi templom – írta nemrég szerkesztőségünkbe eljuttatott levelében Gáspár Klára nyugalmazott óvónő, akinek írását rövidítve közöljük az alábbiakban.

Templomunk felszentelésének 30 éves évfordulóját nyílt nap szervezésével ünnepeltük. Az elmúlt három évtized fontosabb történéseit felidézve hálát adtunk mindazért, amit Isten kegyelméből megélhettünk közösségünkben. Anyitó áhítaton Felházi Zoltán magyarvístai lelkipásztor hirdette az ígét. Az ígéhirdetést Vincze László egyházmegyei gondnok köszöntése követte, majd Istvánfi Szabolcs, a gyülekezet ifjú tagja a falu történetét mutatta be. Szabolcs előadását hallgatva fülünkbe csengtek a 458. ének sorai: az Úr csodásan működik, de útja rejtve van; hiszen az ő szüleinek a házasságkötését megáldó istentisztelet volt az első gyülekezeti alkalom, amelyet a már többé-kevésbé kész templomban tartottak.

A falu történetének ismertetését követően Oláh József nyugalmazott lelkipásztor beszélt arról, hogyan lett a kisbácsi közösségnek temploma, parókiája. A harminc éve történtek felidézése után Jakab Judit presbiter beszámolt az elmúlt évek fontosabb fejlesztéseiről, beruházásairól, majd az elmúlt három évtized eseményeivel ismerkedhettünk.

A nyíltnapunkat záró ünnepi istentiszteleten délután Kató Béla püspök ígéhirdetését hallhattuk. A püspök kiemelte, hogy lelki egészségünk szempontjából mennyire fontos a H vitamin, vagyis, hogy hálás szívvel éljük az életünket. Szembeállította egymással a rövid távon boldogító földi dolgokat és a hosszú távon boldogságot nyújtó lelkieket. Arra emlékeztetett, hogy közösségként is hálás szívvel kell együtt lennünk – s ha a hála és a keresztyéni öröm meglátszik rajtunk a templomon kívül is, az sok mai, kereső embert meg fog szolítani.

Hirdetés

Toronyjavítás
-festés
-bádagozás

LUKÁCS ALPIN'S **0744 612 079**

ÜZENET

ISSN 1223-8848

Az Erdélyi Református Egyházkerület gyülekezeti lapja

A szerkesztőség címe: 400158 Kolozsvár, Eötvös utca (str. Constanța) 1-3. sz.

Telefon: 0731-019404 • Drótposta: uzenet@reformatus.ro

https://reformatus.ro/mediatar/kiadvanyok/uzenet • Főszerkesztő: Somogyi Botond

Tájékoztató egyházi nyugdíjasoknak

Bizonyára mindenki értesült arról, hogy az állami nyugdíjintézet 2024. szeptember hónappal kezdődően újraszámolta az állami nyugdíjakat, ugyanakkor a 360/2023-as számú új nyugdíjtörvény alapján módosított jogosultsági feltételekkel és új módszertan szerint történik a járandóság kiszámolása.

Mindez bizonyos mértékben hatással lesz az egyházi nyugdíjrendszerekre is, jöllehet minden egyházi nyugdíjintézet a saját zsinata által jóváhagyott nyugdíjazási jogszabály alapján működik.

Az új állami nyugdíjtörvényt és annak módszertanát alapos tanulmányozásnak vetettük alá, és vizsgáljuk azon előírások átvételének lehetőségét, amelyek felelősségteljesek, pénzügyileg megalapozottak, és amelyek valóban a tagok érdekeit szolgálják. Ugyanis az említett törvény olyan előírásokat is tartalmaz, amelyek pénzügyileg megalapozatlanok és fenntarthatatlanok. Választási évben készült és olyan intézkedéseket is tartalmaz, amelyeknek indokolatlanul magas és fedezet nélküli anyagi vonatkozásai vannak. Gondolunk itt elsősorban az ún. stabilitási pontokra, amelyeknek semmilyen racionális alapjuk nincs, és nem rendelkeznek reális, a nyugdíjalapból támogatható anyagi fedezettel. Ezeknek a bevezetése a magas nyugdíjakkal rendelkezőknek kedvez, az alacsony nyugdíjak méltánytalan helyzetére sajnos nem ad megoldást.

Az állami nyugdíjrendszer évek óta hiánnyal működik. A nyilvánosan elérhető kimutatások szerint a nyugdíjalap éves költségvetésének mintegy felét az állami költségvetésből fedezik, vagyis többek között a magán- és jogi személyek által befizetett adókból és illetékekből. Ugyanakkor olyan nyilatkozatok is napvilágot láttak, hogy akár uniós hitelhez is folyamodhatnának, ha nem lesz miből fizetni a nyugdíjakat.

Mindezeket figyelembe véve világos, hogy számunkra ez az út hosszú távon nem járható. Nyugdíjintézetünk nem engedheti meg magának, hogy hitelből támogassa a szociális ellátórendszerünket, és nem mondhatja, hogy az esetleges hiányokat az államkasszából fedezi. Nekünk józanul és fokozott odafigyeléssel kell felügyelni a rendszer anyagi egyensúlyát, hiszen kizárólag a nyugdíjalapból és a befektetések nyereségeiből gazdálkodhatunk.

Nyugdíjintézetünk a következő intézkedéseket tervezi:

- Az új állami nyugdíjtörvény érvénybelépését követően, szeptember 1-november 30. között felelősséggel és megalapozottan megalkotja a saját jogszabályait, amelyeket a Zsinat elé terjeszt. Figyelembe véve a saját rendszerünknek anyagi korlátait, az egyházi átlagfizetést és a megélhetési szintet, olyan jogszabályi keretet szándékozunk megalkotni, amely hosszú távon tisztességes megélhetést biztosít a tagjainknak.

- Az intézkedések 2025. január 1-jével kezdődően lépnek életbe, amelyekről december folyamán a tagjaink értesítést kapnak.

- A jogszabályi módosítások és a nyugdíjak esetleges újraszámolása hatalmas és precíz munkát igényel, ugyanakkor több mint ezer iratgyűjtő egyenkénti feldolgozását és új informatikai programok fejlesztését vonja maga után.

- Az elmúlt három hónapban egy új számítógépes program segítségével modelleztük az új állami előírásokat a saját rendszerünkre nézve. Az eredmény hasonló lett az állami rendszer jelenlegi helyzetéhez: egyes nyugdíjak irreális emelkedést mutattak, meghaladva az egyházi átlagfizetést, míg a többségük csökkent. Nyilvánvalóvá vált, hogy ez a módszer méltánytalan helyzetbe hozza a nyugdíjasaink mintegy 70%-át. Ezért azt tartjuk méltányosnak, hogy egy esetleges újraszámolás esetén a nyugdíjak EGYSGESEN emelkedjenek, természetesen azzal a felelősségtudattal, hogy a rendszer hosszú távon fenntartható pénzügyi egyensúlya töretlen maradjon.

A következő hónapokban tehát ezen dolgozunk, a 2025. január 1-jétől életbe lépő változásokról pedig mindenkit értesíteni fogunk. Tisztelettel kérjük tagjainkat, hogy viseltesse türelemmel és megértéssel irántunk. Arra törekszünk, hogy mindenki számára méltányos megoldást találjunk.

TÁRKÁNYI MÁRTON nyugdíjintézeti igazgató

A kiadványt támogatta

Kéziratot nem őrzünk meg és nem küldünk vissza. • A lapban megjelent cikkek nem feltétlenül a szerkesztőség véleményét tükrözik.

Tipográfia: IDEA PLUS

Készült az Erdélyi Református Egyházkerület Miskolcfa Kis Miklós

Sajtóközpontjának nyomdájában • Felelős vezető: Dávid Zoltán

